

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Τῶν χωροφυλάκων ἀποσταλέντων, ὁ εἰρηνοδίκης ἀπεμακρύνθη παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κύρ Λεσγιδού, ὅστις ἤθελε νὰ ἀφγηθῆται αὐτῷ ἐν λεπτομερείᾳ τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ τάλας δικαστὴς σπεύδων ν' ἀναχωρήσῃ, εἰς μάτην ἐπειρᾶτο ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ ὀχληροῦ ἐκείνου οὐδόλως μεριμνῶν περὶ τῶν συμβάντων.

Ἡ γνώμη του ἦν ὅτι κάλλιον θὰ ἔπραττον ἂν ἄφρονον ἐν ἀναπαύσει τὸν ἀτυχῆ Νοὐλ τεθαμμένον εἰς τὰ ἔλλα, ἂν ἀληθῶς τοῦτο εἶχε συμβῆ πρὸ δέκα ἐτῶν.

— Πολὺ σκοτεινὴ εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία, παρετήρησε τῷ δικαστικῷ κλητῆρι.

Τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του δυσανασχετῶν. Ἐκεῖ εὗρε τὸ ψητὸν κεκαμένον, ἡδὴ τοὺς δὲ οἰκείους του χασμωμένους καὶ πεινῶντας.

Ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον τὸν Μισὸ καὶ τὴν χωροφυλακὴν, τὸν δικαστικὸν κλητῆρα καὶ τὴν ἄκαιρον αὐτοῦ ὀξυδέρκειαν.

Ὁ κύρ Λεσγιδού ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Ζακού οἰκτείρων τὴν τυφλότητα τοῦ μύωπος ἐκείνου δικαστικοῦ λειτουργοῦ, ὅστις ἠρνεῖτο τὴν ἡμέραν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Εὐτυχῶς εἰς Βᾶν ὑπῆρχεν εἰσαγγελεύς, ὅστις μεγάλως ἤθελε χαρῆ ἀναλαμβάνων τὴν διαφώτισιν τοιαύτης ὑποθέσεως.

Ἡ Καικιλία ἐν μέσῳ τῶν συμβεβηκότων ἐκείνων, ἅτινα τόσον ἐτάρασσον τὸν νοῦν καὶ τὰ σχέδιά της ἐνεθυμείτο τὸ ὄνομα : Ζουάννα Τρελάν.

Ἡ ἄλλη αὐτῆ συγγενῆς, ἣν οὐδέποτε εἶχεν ἴδει, καὶ ἥς δὲν ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν, ἦν ἀκουσίως τῆς ἡ αἰτία δυστυχημάτων, ἅτινα ἐβλεπεν ἐπικείμενα ἐπὶ ἐκείνων, οὐς ἠγάπα.

Κατελήφθη ὑπὸ ἀκατασχέτου πόθου νὰ ἴδῃ αὐτὴν καὶ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

— Στρατηγέ, εἶπεν, εἶδατε αὐτὴν τὴν νεάνίδα ;

— Τὴν δεσποινίδα Τρελάν ;

— Ναί. Πῶς εἶναι ;

— Θαυμασίως ὠραία· ἀλλὰ τὴν ἐγνώριζα.

— Πῶς τοῦτο ;

— Ἦτο παιδαγωγὸς τῶν Φοντραίλ.

Ὁ Μάξιμος ταῦτα ἀκούων προέβλεπε θλιβερὰν περιπλοκὴν διὰ τὸν φίλον του δ'Αμβαρῆς.

Ὁ στρατηγὸς ἐν τούτοις δὲν ἦτο κακεντρεχῆς.

— Ἀξιολάτρευτος κόρη, προσέθηκεν.

Εἶναι ἔκτακτον ὅ,τι συμβαίνει. Ἴδου χωρίου ἑορτὴ μετὰ παραδόξου προγράμματος!

Πρὸ τοῦ ξενοδοχείου ὄλονεν τὸ πλῆθος ἠύξανεν. Ἦρχοντο πανταχόθεν ἵνα μάθωσιν εἰδήσεις. Ἡ κυρὰ Νικὼλ διεπληκτιζέτο πρὸς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν περιέργων.

— Τίποτε, σὰς λέγω, ἐκραύγαζεν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὴν. Ἡ Μαριάννα ἀπὸ τὸ Πενοὲ ἐτρελλάθη. Ἡ δυστυχισμένη!

Βαθμηδὸν τὸ πλῆθος διελύθη. Τὰ παίγνια τοῦ βατράχου, τῆς σκοποβολῆς καὶ τῆς πάλης ἦσαν ἰσχυρότερα τῆς περιεργείας. Οὐχ ἦττον ἡ πανήγυρις ἦν εἰς ἄκρον ψυχρά.

Ἐλειπεν ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐκεῖνος, ὅστις συνήθως παρατηρεῖται εἰς τοιαύτας ἑορτάς.

Οἱ Κεραναῖοι εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Οἱ ἥρωες τοῦ βατράχου, τῆς πάλης καὶ τῆς σκοποβολῆς, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος δὲν ἦσαν ἐκεῖ.

Πένθος ἐπεκράτει.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου ἡ χαρὰ ἐξέλιπεν αἴφνης. Ὁμίλουον χαμηλοχώνως ὡς εἰς δωμάτιον ἀσθενοῦς.

Αἱ ὑπηρετοῦσαι μοναχαὶ ἀνεφώνουν: Χριστέ! Θεέ μου! Ἁγία Ἄννα! Καλὴ μου παρθένε! Τί συμβαίνει λοιπόν ;

Ἡ Νικὼλ Ζακού ἐν ἀπελπισίᾳ κατώμνυεν, ὅτι δὲν θὰ ἔδιδε πλέον οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πῖωσιν εἰς χωροφύλακας, εἰς δικαστικούς κλητῆρας καὶ εἰς δικαστὰς, οἵτινες μόνον δυστυχήματα νὰ προξενῶσιν εἶναι ἱκανοί.

Κατ' αὐτὴν ὁ Λεσγιδού δὲν προσηνέχθη καλῶς, ἀλλὰ συνώμωσεν ἐναντίον τῶν Κεραναῖων. Ἐλεγε δὲ εἰς τὰς θεραπεινίδας αὐτῆς ὅτι ἠπόρει πῶς ἠδυνήθη νὰ ἐξαπατηθῆ ὑπὸ τοῦ κατηραμένου ἐκείνου δικαστικοῦ κλητῆρος.

Ὁ προσφιλὴς αὐτῆ Κλαύδιος εἶχεν ἀπέλθει ἀπελπίς. Ὁ Θεὸς οἶδε πότε θὰ ἐπανεβλεπεν αὐτὸν καὶ τί οὗτος θ' ἀπεφάσιζε!

Βεβαίως θὰ ἐπέστρεφε τὸ ταχύτερον εἰς Παρισίους διὰ νὰ μὴ ἐπανεβλεπῆ πλέον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις δυσηρεστημένη κατὰ τῆς Ζουάννας.

Ἀπὸ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης εἶδεν αὐτὴν τρέμουσαν ὡς φύλλον, λευκὴν ὡς τὰ τρίχαπτα αὐτῆς, ἔτοιμον νὰ λιποθυμήσῃ καὶ λέγουσαν εἰς τὸν ἐρωτῶντα αὐτὴν

Κορεντίνον ἂν κατηγόρει αὐτούς: "Ὅχι! Διπλάσιαν ἤδη ἠσθάνετο συμπάθειαν διὰ τὴν ἀτυχῆ νεάνίδα.

Ὁ Μάξιμος δὲ Πρέλ, ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς Βρετανίαν διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὠμολόγει ὅτι θλιβερὰ ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων.

Διὰ τὸν δ'Εστρέλ τὰ πράγματα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἰκανοποιεῖ τὸ μίσος αὐτοῦ πλέον ἢ ὅσον ἤλιπζε.

— Τί λέγετε, φεύγομεν; εἶπεν ὁ δ'Αμβαρῆς, δι' ὃν ἡ παρουσία τῆς ἐρωμένης του ἦν λίαν κινδυνώδης.

— Ἴδου ἐξαίρετος ἰδέα, εἶπεν ὁ στρατηγός.

Ὁ δ'Εστρέλ παρετήρησε τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ.

— Μίαν στιγμὴν, στρατηγέ, εἶπεν αὐτῇ. Καὶ καλέσασα τὴν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διερχομένην ὑπηρετίδα:

— Νιότ. εἶπε, θέλω νὰ ἴδω τὴν δεσποσύνην Τρελάν.

Ὁ δ'Αμβαρῆς ἐγένετο κάτωχρος.

Γ.

Αἱ δύο ἐξαδέλφαι.

Ἡ Νικὼλ δὲν εἶχε τὸ θάρρος ἔν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πυργοδεσποίνης τοῦ Σαιν-Ζιλδᾶς.

— Ἄλλ' εἶναι πολὺ ἄρρωστη, παρετήρησεν ἐν τούτοις.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον... Τί ἔχει λοιπόν;

— Ἐπεσε χθὲς πού ἦτο εἰς τὸν πύργον. Ἐγλύστρισε καὶ ἐκτύπησε.

— Κατὰ ποίαν ὥραν; ἠρώτησεν ὁ κόμης μαντεύσας μέρος τῆς ἀληθείας;

— Τὸ βράδυ ὅταν ἄρχιζε νὰ σκοτινιάζῃ.

— Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ὥρα! εἶπεν ἡ Καικιλία. Πηγαίνωμεν. Σὰς ἀκολουθῶ. Ὁδηγήσατέ με.

Ἡ Νιότ εἰσῆλθε πρώτη μετὰ προφυλάξεως.

— Ἐλθετε, εἶπε τῇ δεσποινίδι δὲ Φοντερόζ. Κοιμᾶται.

Ἡ Ζουάννα ἀληθῶς εἶχε κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐξηλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς με λυμένην τὴν κόμην καὶ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας ἐφαίνετο ἀναίσθητος. Θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτὴν νεκρὰν ἂν μὴ ἔβλεπε τὸ βιαίως πάλλον στῆθός της.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔψαυσε τὴν χεῖρά της.

Ἡ χεὶρ ἐκείνη ἔκαιε.

— Πρέπει νὰ καλέσητε ἰατρόν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς. Ἐχει πολὺν πυρετόν.

Ἀίφνης ἡ κρεολὴ ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ χωρὶς νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν ἢ νὰ κινηθῆ:

— Διψῶ, ἐψιθύρισε.

Καὶ εὐδιακρίτως διὰ θνησκούσης φωνῆς προσέθηκε:

— Εἶναι ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ ὕδατα, εἰς τὸ ἐ-

λος. Κοιμάται. Ἐξυπνήσατέ τον. Θεέ μου! Ὅποτον θέαμα!

— Παραληρεί, εἶπεν ἡ Καικιλία... Δύστυνος κόρη!

Αἴφνης ἡ Ζουάννα ἐφάνη οἶονεῖ ἀφρυνιζομένη ἀπὸ ὄνειρου, ἀνηγέρθη καὶ ἀτενίζουσα τὴν ἐξαδέλφην τῆς διὰ τῶν μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν:

— Ποία εἶσθε; ὑπέλαβεν. Οὐδέποτε σὰς εἶδα. Δὲν σὰς γνωρίζω.

— Εἶμαι συγγενής σας, φίλη σας.

— Δὲν ἔχω πλέον οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους. Οἱ γονεῖς μου ἀπέθανον. Εἶμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον.

— Ὅχι, Ζουάννα. Εἶμαι ἐξαδέλφη σου, ἡ Καικιλία δὲ Φοντερόζ. Δὲν ἤκουσες ποτὲ τὸ ὄνομά μου;

— Ὅχι.

— Ἐγὼ ἐγνωρίζω τὸ ἰδικόν σου. Σὲ ἐσυλλογίζομαι. Ἦλπιζα νὰ σὲ συναντήσω ἡμέραν τινὰ καὶ ἰδοὺ ἤλθεν ἡ ἡμέρα αὕτη.

— Φεῦ!

— Δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ, ὡς ἀδελφὴν. Εἶμεθα ἔρημοι καὶ αἱ δύο, ἀνευ φίλων· θὰ ὑποστηριχθῶμεν ἀμοιβαίως καὶ θὰ βοηθήσωμεν ἡ μὲν τὴν δέ. Θεέεις;

— Εἶσθε τόσο καλὴ ὅσον καὶ ὡραία.

— Διατί νὰ μὴ ἦμαι καλὴ; Πίστευσόν μοι, Ζουάννα. Ἡ ἀγαθότης μοὶ εἶναι εὐκόλος. Ὑπέστης πολλὰς θλίψεις. Θὰ σὲ παρηγορήσω. Θὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι νὰ γλυκάνω τὰς ὀδύνας σου.

— Δὲν θὰ νυμφευθῆτε;

— Ἴσως.

— Θέλω νὰ γνωρίσω τὰς ἀγαθότητάς σας. Καθήσατε ἐκεῖ πλησίον μου, πλησιέστερα. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὀμιλήσω. Ἀκούσατέ με.

Καὶ καταβληθεῖσα κατέπεσε βρῆως ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς.

— Θεέ μου! πόσον ὑποφέρω, εἶπε φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἔχετε;

— Εἶμαι πολὺ καταβεβλημένη· χάνω τὸ θάρρος· ὁ νοῦς μου φεύγει. Ἀποθνήσκω!

— Πήγαινε, Νιότ, εἶπεν ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ. Ἄ! φοβερά ἡμέρα! Ζητήσατε ἓνα ἰατρὸν. Ἄς λάβουν τοὺς ἵππους μου. Ἄς ὑπάγωσιν εἰς Βάν ἂν εἶναι ἀνάγκη.

— Κλαύδιε, ἐψιθύρισε ἡ κρεολή, ποῦ εἶσαι;

Εὐτυχῶς εὔρον παρὰ τῷ εἰρηνοδίχῃ ἓνα ἐκ τῶν φίλων του ἰατρὸν ἐλθόντα ἐκεῖ διὰ τὴν ἑορτήν.

— Εἶναι φοβερὸς πυρετός, εἶπε. Φοβοῦμαι μήπως πάθῃ τι ὁ ἐγκέφαλος.

Καὶ ἀνέγραψε φάρμακά τινα.

— Ἡ φύσις θὰ ἐνεργήσῃ κάλλιον ἡμῶν, προσέθηκε μεθ' ἀπλότητος.

Εἶχε τοῦλάχιστον τὸ προσὸν τῆς εἰλικρινείας.

— Ἡ δεσποινὴς εἶναι νέα καὶ ἰσχυρά, θὰ κατισχύσῃ τῆς ἀσθενείας.

Συνέστησε φρόνησιν, ποτὰ ἀναφυκτικὰ καὶ πάγον· πλὴν ποῦ νὰ εὑρεθῆ εἰς Ἐλβέν;

Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ κτελλοῦσα

διηγήθη τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς εἰς τὸν δ' Ἀμβαρὲς καὶ τοὺς ἄλλους.

— Εἶσθε εὐσπλαγχνοὶ, εἶπεν ἡ Καικιλία. Τρέξατε εἰς τὸν πύργον καὶ πέμψατε πάγον δι' ἐνὸς ὑπρέτου. Ἄν ἴδητε τὸν Ζεαννῖνον ἐπιφορτίσατε αὐτόν.

Καὶ πρὸς τὸν δ' Ἐστρέλ προσέθηκε μετὰ τινος κακεντρεχείας:

— Τοιουτοτρόπως θὰ ἐξιλεωθῶσι τὰ ἀμαρτήματά σας.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἀνήλθε τὴν κλίμακα ἐνῷ ἐπέσατον τὸν ἵππον του, ἔδωκεν ἐν λουδοβίκιον τῇ Νιότ, ἥτις ἐθεώρησεν αὐτόν ὡς αὐτοκράτορα καὶ ἐπλησίασε τὴν κλίνην τῆς ἐρωμένης του.

Ἐκεῖνη δὲ ἀνεγνώρισε αὐτόν.

— Δυστυχῆς κόρη! ἐψιθύρισε.

Ἄλλ' ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆ τῆς εὐαίσθησις ὀλίγον διήρκεσεν.

Ὁλίγας στιγμὰς βραδύτερον ἐκλιπόντος τοῦ φόβου του, ἔβαινε καλπάζων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Σαιν-Ζιλδὰς συνοδουμένους ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ δὲ Πρέλ ἠκολούθουν αὐτοὺς μακρόθεν.

Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἀφῆκεν αὐτοὺς καθ' ὁδὸν προφασίζομένη ὅτι εἶχε πληροφρίαν τινὰ νὰ ζητήσῃ παρὰ τινος φίλου καὶ ὑποσχομένη νὰ τοὺς καταφθάσῃ.

Ἐκεῖνοι ἦσαν εἰς τὸν πύργον ἐνῷ αὕτη δὲ εἶχεν εἰσέτι φανῆ.

Ἀπερχομένη τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου συνέστησε θερμῶς τὴν Ζουάνναν τῇ ξενοδόχῃ καὶ τῇ Νιότ λέγουσα:

— Θεωρεῖτε τὴν ὡς ἀδελφὴν μου· μὴ φεισθεῖτε οὐδενός. Σώσατέ τὴν!

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἄν σοὶ τὸ εἶπον, σημείον ὅτι εἶχον δίκαιον... Ὡ! κατάστασις προκαλοῦσα τὸν γέλωτα, διότι εἶσαι ὑπερτέρα τοῦ θρήνου!... (καὶ τοῦτο λέγων ἐστρέβλωσε μικρὸν τὸ στόμα)... ἄ!... τώρα ἐνθυμούμαι... δὲν ὀφείλω νὰ γονυπετήσω καὶ νὰ ζητήσω συγγνώμην;... (Τὸ ἐρύθημα ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἄχρι τῆς ρίζης τῶν τριχῶν... Μετὰ τινος δὲ στιγμῆς σιωπῆς, ἐξηκολούθησε:...)... Τὸ αἶσχος δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τοῦτο... Μὴ δὲν ἀκολουθῆ ὡς σκιὰ τὸ ἔγκλημα;... Γονυπετῶν τις καθιστᾷ αὐτὸ μεγαλείτερον... ἀλλ' ὁ ἐξευτελισμὸς ἤδη συνετελέσθη... Δός μοι τὸν θώρακα.

Ὁ Βελτράμος, ὑπακούσας εἰς τὴν δια-

ταγήν, ἐδοθήθησεν αὐτῷ ὅπως φορέσῃ τὸν θώρακα καὶ ἔσφιγξε τὰ ἀγγύλια, ἄτινα ἀπὸ τῆς δεξιᾶς μασχάλης κατέληγον μικρὸν ἄνωθι τῆς πλευρᾶς, διότι τὰ διάφορα εἶδη τῶν θωράκων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν κατεσκευασμένα ὡς τὰ νεώτερα περιστήθια, μετὰ κλειδώσεων ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους ὅπως ἀνοίγωνται καὶ κλείωνται, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου, ὡς εἴπομεν, μετὰ διαφόρων πορπῶν, ὅπως προσαρμύζωνται ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἵππου· ἀλλ' ἐνῷ ὁ Βελτράμος ἐξηκολούθει τὸ ἔργον του, διεκόπη αἴφνης ὑπὸ ἀλγεινῆς ἐπιφωνήσεως τοῦ Ρογήρου, εἰπόντος:

— Ἄοι! πόσα σοὶ ἔδωκαν οἱ ἐχθροὶ μου διὰ νὰ μὲ μαχαιρώσῃς ἐκ τῶν νώτων;... καὶ ἔφερεν ἀμέσως τὴν χεῖρα εἰς τὰ νῶτά του ἵνα ἴδῃ ἂν ἐτραυματίσθη.

— Ἴππότα!... ἀπήντησεν ὁ Βελτράμος, ὀπισθοχωρήσας βήματά τινα... καὶ τί! νομίζετε ὅτι εὐρίσκεσθε μεταξύ δολοφόνων, μὲ τὴν ἀλήθειαν; Δὲν σὰς τὸ εἶπα ὅτι ἡ πληγαὶς σας δὲν ἰατρεύθησαν ἀκόμα ἐντελῶς; Καὶ αὕτη εἰς τὸν δρόμο θὰ σὰς ἐνοχλῇ περισσότερο ἀπὸ τὰς ἄλλαις, διότι εἶναι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου κλειεὶ ὁ θώρακας καὶ ἔχει τὴν σιδερένια ἄξουλα! Εἰς τί σὰς ἔβλαψα ἐγὼ, διὰ νὰ ἔχετε τόση παράδοξη δυσπιστία ἐναντίον μου;

Ὁ Ρογήρος ἐστράφη καὶ γελῶν, ὡς γελῶσι συνήθως οἱ ἀκρωμένοι λόγους ἤμισα συνετούς, ἡ λίαν μωρούς, προσέθετο:

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τίμοι πρὶν γίνουιν κακοῦργοι, καὶ ἂν δὲν διέπραξέ τις ἔγκλημα, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει καὶ ἀγαθὴν τὴν ψυχὴν. Ἔως τώρα, ποτος εἰξεύρει, πόσα ἔγκλήματα διέπραξας καὶ σὺ νοερώς! Ἀλλά, θὰ μοῦ εἴπῃς, ὅτι ἡ χεὶρ σου δὲν ἐξεδήλωσε τὴν δολιότητα τοῦ νοός. Καὶ πιστεύεις ὅτι διὰ τοῦτο εἶναι ὀλιγώτερον ἔνοχος; Ἴσως δὲν σοῦ ἐπαρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία· ἀλλὰ δύναται νὰ σοῦ παρουσιασθῇ κάθε στιγμὴν. Στραβόνεις τὸ στόμα; Δὲν μοῦ πιστεύεις; Ἐξέτασε τὴν καρδίαν σου, ἀδιάντροπε, καὶ βεβαιώσε μου κατὰ πρόσωπον, ἂν τολμάς, ὅτι δὲν ἐσκέφθης ποτὲ ἔγκλήματα.

— Σὰς ζητῶ συγχώρησιν, ἵππότα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶναι ν' ἀφίσωμε τὴν καρδιά μας ἡσυχῇ. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι οὔτε περισσότερο, οὔτε ὀλιγώτερο ἀξίζω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Εἰξεύρω βέβαια ὅτι δὲν θὰ ἐπρόδιδα ποτὲ κανένα, καὶ πολὺ ὀλιγώτερο σὰς, γεννατε ἵππότα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐγὼ εἶμαι ἀνθρωπος χονδρὸς καὶ δὲν νοιώθω κουκουτζί ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψιλὰ πράγματα. Στοχασθῆτε ὅ,τι θέλετε. Αὐτὸ δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ κοιμηθῶ ὀλιγώτερον ἡσυχᾶ. Ὡς τόσον πλησιάζετε χωρὶς φόβον, ἂν θέλετε νὰ σὰς βάλω τὰς ἄξουλαις τοῦ θώρακά σας, ἢ καλλίτερα, ἂν θέλετε καὶ μία φορὰ νὰ ἀκούσετε μία καλὴ συμβουλή, νὰ σὰς βγάλω ὅλως διόλου τὸ θώ-

1 Ἄξουλα ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἡ ἐνταῦθα λεγομένη κόπιτσα. Ἡ λέξις εἶναι πιστεύομεν ἐλληνικὴ ἐκ τοῦ ἀγκύλη.